

РОБЪРТ ХАЙНЛАЙН ДАЛИЛА И КОСМИЧЕСКИЯТ СТРОИТЕЛ

Част 6 от „История на бъдещето“

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1986

chitanka.info

Истина е, имахме неприятности при построяването на Първа Космическа станция, ала неприятностите идваха от хората.

Не че построяването на станция, разположена на двадесет и две хиляди мили в открития космос, е лесна работа. Това беше строителен подвиг, по-голям от построяването на Панамския канал или египетските пирамиди, или дори от построяването на реактора в Съскуихана. Но я построи Тайни Ларсен — а щом Тайни се залови с някой проект, смятай го за построен.

За пръв път срещнах Тайни, когато играеше защитник в един полупрофесионален отбор и същевременно следваше в Технологическия институт „Опънхаймър“. Оттогава, докато завърши, през лятото работеше при мен. Той остана в строителството и накрая аз отидох да работя при него.

Тайни не би се заловил за строеж, ако не е одобрил проекта. Проектът на Станцията включваше такива трудни операции, че за изпълнението им бяха потребни шестръки маймуни, а не възрастни мъже в космически костюми. Тайни откриваше подобни „бисери“ и нито един тон материал не заминаваше за космоса, преди той да одобри подробните спецификации на проекта и чертежите.

Ала ние страдахме не от друго, а от хората. Тук-там имахме по някой женен мъж — останалите бяха буйни момци, привлечени от високото възнаграждение и приключенията. Някои бяха разжалвани космонавти. Други — специалисти като например електротехници и инструменталчици. Почти половината бяха тежководолази, свикнали да работят облечени в скафандри. Имаше работници за подземни операции — и строители, и заварчици, и корабни механици, и двама циркови акробати.

Уволнихме четирима души за това, че се бяха явили пияни на работа. Тайни по-скоро би счупил ръка на труп, отколкото да задържи уволнен. Това, което ни тревожеше обаче, бе откъде вземат пиенето. Оказа се, че като използвал вакуума наоколо, един корабен механик бе измайсторил студен дестилатор за варене на ракия. Той правеше водка от картофи, задигнати от продоволствения склад. Не ми се искаше да го пусна, но се оказа голям дявол.

Тъй като се намирахме в стационарна орбита и всяко нещо е в безтегловност и се носи из въздуха, човек би си помислил, че е невъзможно да се играе на зарове. Но един радист на име Питърс

измислил някакво приспособление да управлява стоманените зарове и магнитното поле. И тъй като бе премахнал и елемента късмет, ние го уволнихме.

Възнамерявахме да го върнем със следващия товарен кораб „Халф Мун“. Намирах се в канцеларията на Тайни, когато корабът включи двигателите, за да синхронизира орбитата си с нашата. Тайни доплува до илюминатора.

— Изпрати да повикат Питърс, тате — рече той. — И му кажи да вдига котва. Кой е заместникът му?

— Някой си Г. Брукс Макнай — отвърнах аз.

От кораба хвърлиха въже. Тайни каза:

— Не ми се вярва да са синхронизирали орбитата. — Той позвъни до центъра за свръзка, за да провери дали корабът се движи спрямо Станцията. Отговорът не го задоволи и той им нареди да се свържат с „Халф Мун“.

Тайни изчака, докато телевизионният екран показва командира на ракетния кораб.

— Добро утро, капитане. Защо ни хвърлихте въже?

— За товар, естествено. Докарайте тук вашите безделници. Искам да излятя, преди да влезем в сянката.

Всеки ден Станцията преминаваше в продължение на около час и четвърт през сянката на Земята — работехме на две смени по единадесет часа и така избягвахме периода на затъмнение, за да спестим използването на осветителните съоръжения и отопляеми костюми.

Тайни поклати глава.

— Няма да стане, докато не синхронизирате курса и скоростта си с нас.

— Но аз съм синхронизиран!

— По моите уреди не е според изискванията.

— Имай милост, Тайни! Нямам достатъчно гориво за маневриране. Ако трябва да въртя целия този кораб, за да направя някаква си малка поправка заради няколко жалки тона товар, толкова много ще закъснея, че ще се наложи да кацам на второстепенна площадка. Дори може би ще трябва да се приземя като самолет.

В онези дни всички кораби имаха криле за кацане.

— Виж какво, капитане — отсече Тайни, — единствената цел на твоето идване тук е да синхронизираш орбитите за същите тези няколко жалки тона товар. Не ми пука дали в Литъл Америка ще кацнеш и на корем. Първият товар тук бе прехвърлен най-грижливо в синхронна орбита и аз се старая да бъде същото и с всеки следващ товар. Хайде вкарай товарния си фургон в правия път.

— Разбрано, шефе — рече с официален тон капитан Шийлдс.

— Не се сърди, Дан — каза меко Тайни. — Между другото, нали караш пътник за мен?

— О да, точно така — лицето на Шийлдс цъфна в усмивка.

— Виж, задръж го на борда, докато разтоварим. Може би все още можем да изпреварим сянката.

— Добре, добре! В края на краищата, защо трябва да ти създавам допълнителни грижи? — шкиперът прекъсна връзката, оставяйки в недоумения моя шеф.

Нямахме време да умуваме над думите му. Шийлдс включи двигателите за секунда-две, префуча с кораба си в кръг и бързо застана неподвижно редом с нас — въпреки мърморенето си употреби много малко гориво. Събрах всички, които можах, и успяхме да разтоварим, преди да навлезем в сянката на Земята. Безтегловността е невероятно преимущество при работа с товари — изпразнихме търбуха на „Халф Мун“, и при това на ръка, за петдесет и четири минути.

Товарът включваше заредени кислородни резервоари и алуминиеви огледала за предпазните екрани, панели за външна облицовка от типа сандвич — листове титаниева сплав с пълнеж от пеностъкло и хандъци с реактивни двигатели, които да завъртят жилищните помещения. Щом измъкнахме целия товар и го напъхахме в нашия товарен ръкав, аз върнах по него и хората — не бих позволил никому да работи без въже на открито, независимо колко добре се чувствуваше той в космоса. След това се обадох на Шийлдс да изпрати пътника и да отблъсква.

Дребничкият момък излезе от шлюза и обхвана корабното въже. Като се държеше така, сякаш бе свикнал с космоса, той намести крака и тръгна право по опнатото въже, докато куката му за скачване се люлееше празна. Побързах да се върна и му дадох знак да ме последва. Тайни, новодошлият и аз пристигнахме заедно при люковете.

Освен обичайния товарен люк ние разполагахме с три капсули. Те побираха човек в космически костюм, като оставяха само малко място за въздух и се движеха автоматично. Спестявах много време при застъпването на смените. Аз се вмъкнах в средната, Тайни, естествено, използва голямата. Новакът без колебание се вмъкна в малката.

Влязохме в канцеларията на Тайни. Тайни отхлаби ремъците и отметна назад шлема си.

— Е, Макнай — рече той, — драго ми е, че сте при нас.

Новият радист отвори шлема си. Чух нисък, приятен глас да отговаря:

— Благодаря.

Опулих се, но нищо не казах. От мястото си успях да видя, че радистът носи панделка в косата си.

Помислих си, че Тайни ще експлодира. Не му трябваше да вижда панделката — с вдигнат шлем бе ясно, че новият „мъж“ е толкова женствен, колкото Венера Милоска. Тайни изломоти нещо, после се освободи от ремъците и се понесе към илюминатора.

— Тате — изкрещя той. — Обади се в центъра за свръзка. Спрете този кораб!

Ала „Халф Мун“ вече се бе превърнал в огнена топка в далечината. Тайни бе зашеметен.

— Тате — рече той. — Кой друг знае за това?

— Доколкото ми е известно, никой.

Той се позамисли.

— Ще трябва да я скрием. Това е то — ще я държим под ключ, докато пристигне следващият кораб. — Той не я удостои с поглед.

— За какво, по дяволите, говорите? — гласът на Макнай звучеше по-пискливо и вече не беше така приятен.

Тайни погледна кръвнишки.

— За вас, ето за какво! Каква сте вие — „заек“?

— Не ставайте глупав! Аз съм Г. Б. Макнай, електронен инженер. Документите ми не са ли у вас?

Тайни се обърна към мен.

— Тате, това е твоя грешка. Как по дя... извинете ме, мис. Как си допуснал да ти изпратят жена? Не прочете ли поне предварителната докладна за нея?

— Аз ли? — попитах. — Виж какво, твърдоглавецо, в тези формуляри не се посочва пола. Комитетът за защита на правото на труд няма да позволи това, освен ако това засяга същността на работата.

— Да не би да искаш да кажеш, че в нашия случай не се засяга същността на работата?

— Според професионалните изисквания не. На Земята има колкото искаш жени свързочници и радаро-оператори.

— Тук не е Земята — той беше донякъде прав. Мислеше за онези двукраки самци, от които гъмжеше на строежа. А Г. Б. Макнай бе красива. Може би осемте месеца без женско присъствие бяха повлияли на преценката ми, но нея наистина си я биваше.

— Чувал съм дори за жени пилоти на ракети — добавих аз напук.

— Не ме интересува, ако си чувал и за жени архангели. Тук обаче няма да търпя жени.

— Почакайте малко! — Ако аз бях сърдит, то *тя* беше направо обидена. — Вие сте директорът на строежа, така ли е?

— Така е — съгласи се Тайни.

— Много добре тогава, как разбрахте от какъв пол съм аз?

— Да не би да се опитвате да отречете, че сте жена?

— Само това остава! Аз се гордея, че съм жена. Но официално на вас не ви е известно от какъв пол е Г. Брукс Макнай. Ето защо използвам „Г“ вместо Глория. Аз не моля за привилегии.

— Няма и да ги получите — изсумтя Тайни. — Не знам как сте се промъкнали, но разберете едно, Макнай, или Глория, или каквато сте там — вие сте уволнена. Връщате се със следващия кораб. Дотогава ще се постареем мъжете да не научат, че на борда имаме жена.

Видях я, че брои до десет.

— Ще ми разрешите ли да кажа нещо? — попита тя накрая. — Или законът на вашия капитан Блай забранява и това?

— Кажете каквото имате да казвате.

— Аз не съм се промъкнала. Аз съм от постоянния персонал на Станцията — главен инженер по свързките. Пожелах лично да бъда назначена на свободната бройка, за да се запозная със съоръженията

още по време на монтажа. Вероятно ще живея тук — не виждам причина защо да не започна отсега.

Тайни махна с ръка.

— Един ден тук ще има и мъже, и жени. Дори и деца. Засега обаче е място само за мъже и такова ще си остане.

— Ще видим. Вие обаче не можете да ме уволните — радиооператорите не са във ваше подчинение. — Тя беше права — свързочниците и други някои специалисти се изпращаха по заявка на предприемачите „Файв Къмпанис Инкорпорейтид“ от „Хариман Ентърпрайсис“.

Тайни изсумтя.

— Може би не мога да ви уволня, но мога да ви върна у дома. „Персоналът по заявка трябва да удовлетворява предприемача“ — тоест мен. Параграф 7, точка „М“ — лично аз съм я написал.

— Тогава ви е известно, че ако се отхвърли безпричинно специалист по заявка, предприемачът поема разходите по връщането.

— Ще поема риска да ви платя пътя до дома, но тук няма да ви държа.

— Постъпвате напълно лекомислено.

— Може и така да е, но аз решавам кое е добро за строежа. По-скоро бих търпял амбулантен търговец на наркотици, отколкото жена, която да върти опашка около момчетата ми!

Тя ахна. Тайни разбра, че е казал твърде много.

— Извинете, мис — добави той. — Но това е положението. Ще останете под ключ, докато успея да се отърва от вас.

Преди тя да заговори, се намесих аз.

— Тайни, погледни назад!

С опулени очи един от строителите се взираше в илюминатора. Други трима-четирима се понесоха нагоре и се присъединиха към него.

Тогава Тайни вдигна „свещ“ към илюминатора и като дребни рибки те се разпръснаха. От страх едва не излязоха от костюмите си — помислих си, че Тайни ще размаха пестници през кварцовото стъкло.

Върна се сякаш пребит.

— Мис — рече той и посочи с ръка, — почакайте в стаята ми. — А когато тя излезе, добави: — Тате, какво ще правим?

— Помислих, че вече си решил, Тайни — отвърнах аз.

— Решил съм — отвърна заядливо той. — Моля те, повикай главния инспектор.

Това показваше колко далеч бе отишъл. Групата на инспекторите бе подчинена на компанията „Хариман“, а не на нас, и Тайни ги смяташе за пълни досадници. Освен това Тайни бе възпитаник на института „Опънхаймър“, а Далримпъл на Масачузетския технологически институт.

Той влезе нагъл и весел.

— Добро утро, директоре. Добро утро, мистър Уидърспун. С какво мога да ви бъда полезен?

Тайни навъсено разказа историята. Далримпъл имаше самодоволен вид.

— Права е, старче. Можеш да я върнеш обратно и дори да изискаш мъж за заместник. Но аз едва ли ще мога да приема това искане за основателно, нали така?

— По дяволите, Далримпъл, не можем да държим жена тук!

— Спорен въпрос. Както знаеш, не е упоменат в договора.

— Ако от вашето управление не ни бяха изпратили за неин предшественик един долен комарджия, сега нямаше да загазя така!

— Хайде! Хайде! Помисли за драгоценното си кръвно налягане. Да речем, че оставим въпроса за утвърждаването открит и се договорим за разходите. Така нали е справедливо?

— Струва ми се, да. Благодаря.

— Няма защо. Имай обаче едно нещо предвид: като изгони на бърза ръка Питърс без предварително да видиш новия радист, ти остана само с един оператор. Хамънд не може да кара двадесет и четири часови вахти.

— Той може да спи в центъра за свързки. Сигналят ще го буди.

— Не мога да приема това. Честотите на наземната станция на компанията и на корабите трябва да се следят непрекъснато. Компанията „Хариман“ е доставила правоспособен оператор — опасявам се, че засега ще трябва да я използваш.

Тайни винаги е бил склонен да се примирява с неизбежното — той тихо рече:

— Тате, тя ще застъпи първа смяна. По-добре сложи на тази смяна женените мъже.

После я повика да влезе.

— Идете в центъра и поогледайте работата така, че не след дълго Хамънд да може да предаде вахтата. Вслушайте се в това, което ви казва. Той е свестен човек.

— Известно ми е — оживи се тя. — Аз съм го обучавала.

Тайни прехапа устни. Главният инспектор каза:

— Директорът не обръща внимание на дребните неща. Аз съм Робърт Далримпъл, главен инспектор. Той сигурно не ви е представил и помощника си... Мистър Уидърспун.

— Наричайте ме „тате“ — казах аз.

Тя се усмихна и рече:

— Приятно ми е, Тате.

Почувствувах, че ме прониза топла тръпка. Тя се обърна към Далримпъл.

— Странно, че досега не сме се срещали.

Тайни се намеси.

— Макнай, ще спите в моята стая...

Тя вдигна вежди. Той гневно продължи:

— О, веднага ще си прибера нещата. И запомнете едно — през свободното си време дръжете вратата заключена.

— Заради вашите ругатни ще го направя!

Тайни се изчерви.

Бях много зает, за да срещам често мис Глория. Трябваше да се прибира товарът и да се монтират и поставят защитните екрани на новите резервоари. После остана най-неприятната задача: да се завърти жилищният сектор. Дори оптимистите не предвиждаха многобройни междупланетни полети през следващите няколко години — въпреки това обаче компанията „Хариман“ искаше някои компании да се настанят в Станцията и да плащат наем за тяхното огромно капиталовложение.

Концернът „Интернашънъл Телефон енд Телеграф“ бе наел площ за микровълнова радиостанция за далечна връзка — няколко милиона годишно само от телевизията. От Метеорологичната служба напиреха да разположат своя космически терминал за свързки, обсерваторията „Паломар“ имаше концесия (компанията „Хариман“ правеше дарение), Комитетът за сигурност имаше някакъв секретен

проект, а за лабораториите „Ферми Физикъл“ и институтът „Кетъринг“ също имаше определена площ — дузина наематели искаха да се нанесат незабавно или след известно време, дори ако ние изобщо не завършехме помещенията за туристи и пътници.

„Файв Къмпанис Инкорпорейтид“ осигуряваше не само помощ, но и премии за предсрочно изпълнение. Ето защо бързахме да завъртим жилищния сектор.

Хората, които никога не са били в космоса, се сблъскват с една неприятност — поне с мен беше така, — а именно, че в свободна орбита в космоса нямат усещането за тегло, за горе и долу. Ето я Земята, обла и красива, само на някакви си двайсетина хиляди мили, достатъчно близо, за да я закачиш с ръкав. Тя, как да кажа, те привлича към себе си. И въпреки това не чувствуваш никакво тегло, абсолютно никакво. Носиш се свободно.

Това плуване е полезно за някои видове работа, но когато стане време човек да яде или да играе карти, или да се къпе, е хубаво да усеща теглото в нозете си. Обедът тогава протича спокойно и той се чувствувва някак си по-естествено.

Виждали ли сте снимки на Станцията — подобен на тъпан огромен цилиндър с малки корабни пристани, вдадени в ръбовете му. Представете си сега едно малко барабанче, което се върти вътре в тъпана — ето това е жилищният сектор, където центробежната сила замества гравитацията. Можехме да завъртим и цялата Станция, но как тогава корабите ще успяват да се закотвят за този луд пумпал!

Ето защо за удобство на хората построихме въртящ се сектор и външна, неподвижна част за приставане, резервоари, складове и тем подобни. От едната в другата част се преминава през асансьорния шлюз по оста на Станцията. Когато мис Глория дойде при нас, вътрешният сектор бе вече заграден и уплътнен, за да поддържа едно и също атмосферно налягане, но останалото бе само скелет от напречни греди.

Въпреки това гледката бе страшно красива — огромна мрежа от блестящи подпори и скоби, титаниева сплав 1403 — лека, издръжлива и неръждаемана фона на черно небе и звезди. Станцията не трябва да се сравнява с кораб, тъй като тя не може да поема натоварването при излитане. А това означава, че ние не смеехме да завъртим сектора с помощта на по-мощни средства — поради тази причина бяха

доставени реактивни двигатели „СРДИ“ (Спомагателни реактивни двигатели при излитане), предназначени да дават ускорение на самолетите. Понастоящем ги използваме при необходимост от коригиращ тласък, да кажем, когато някой камион затъне в калта при строежа на язовир. Монтирахме четири хиляди такива двигатели по обиколката на жилищния сектор, като всеки един разположихме съвсем внимателно. Те бяха вече свързани и готови за включване, когато Тайни дойде при мен с разтревожен вид.

— Тате — рече той, — дай да зарежем всичко и да довършим отделение Д-113.

— Готово — казах аз. Д-113 се намираше в неподвижната част.

— Ще построим херметична камера и ще я заредим с продоволствия за две седмици.

— Това ще промени разпределението на масата при въртенето — възразих аз.

— Ще я преизчисля през следващия период на затъмнение. След това ще разместя реактивните двигатели.

Когато Далримпъл научи за това, той направо връхлетя върху нас. Това означаваше закъснение в подготвянето на помещенията за даване под наем.

— За какво става въпрос?

Тайни вторачи поглед в него. Отношенията им напоследък бяха значително охладнели. Далримпъл си намираше поводи да търси мис Глория. Той трябваше да минава през канцеларията на Тайни, за да стигне до временното ѝ жилище, и Тайни му бе казал накрая да излезе навън и да не се връща повече.

— Въпросът — започна Тайни бавно — е как да опънем малка палатка, в случай че къщата изгори.

— Какво имаш предвид?

— Да допуснем, че като включим реактивните двигатели, конструкцията се разпадне. Да не би да искаш да висим в космически костюми, докато случайно мине някой кораб?

— Това е глупаво. Натоварването е изчислено.

— Същото е казал и онзи, когато мостът паднал. Ще направим, както предлагам аз.

Далримпъл отмина като ураган.

Усилията на Тайни да държи Глория скрита бяха, така да се каже, жалки. На първо място най-важната работа на радиотехника беше по време на вахта да поправя вградените в костюмите радиопредаватели. По време на нейната смяна се получи наплив от подобни повреди. Направих някои размествания в смените и включих някои ремонти в сметките на момчетата — не говори за добро стопанисване, когато човек нарочно си счупи антената.

Имаше и други симптоми. Стана модно хората да се бръснат. В помещенията мъжете започнаха да носят ризи, а къпането дотолкова се увеличи, та си помислих, че ще трябва да построя още един воден дестилатор.

Доиде смяната, когато отделение Д-113 трябваше да бъде готово и реактивните двигатели преместени. Не се срамувам да си призная, че бях неспокоен. На всички работници бе наредено да напуснат помещенията и да си облекат костюмите. Те накацаха по гредите и зачакаха.

Всички хора в космически костюми си приличат — ние използвахме номера и цветни ленти на ръкава. Груповите отговорници имаха по две антени — една за честотата на строителната си група и една за веригата на отговорниците. При Тайни и мен втората антена се свързваше през центъра за свръзка и с честотите на всички групи.

Груповите отговорници бяха докладвали, че хората им са напуснали района на фойерверка и тъкмо се канех да дам сигнал на Тайни, когато в опасната зона се появи фигура, която се катереше по напречните греди. Без предпазно въже. Без лента на ръкава. С една антена.

Мис Глория, естествено. Тайни я измъкна от взривоопасната зона и я завърза със собственото си предпазно въже. Чух дрезгавия му глас в своя шлем.

— За каква се мислите? За регулировчик на движението ли?

И нейният глас:

— А вие какво очаквате, че ще направя? Да отлетя на някоя звезда ли?

— Казах ви да стоите настрана от строежа. Щом не можете да изпълнявате заповеди, ще ви заключа.

Доближих го, изключих радиото си и допрых шлем до неговия.

— Шефе! Шефе! — извиках аз. — Предаваш!

— О... — ахна той, изключи и допря шлема си до нейния.

Ние продължавахме да чуваме — тя не изключи.

„... Вижте какво, многознайко, излязох навън, защото изпратихте осигуряваща група да изгони всички навън...“ и „Откъде да знам това правило за предпазното въже?“... „Вие ме държите заключена“... и накрая: „Ще видим!“

Отмъкнах го настрани и казах на главния енергетик да продължава. След това забравихме караницата, защото наблюдавахме най-хубавите фойерверки, гледани някога, гигантско огнено колело, по което навсякъде избухваха ракети. Напълно беззвучно, на воля из космоса — но несравнимо красиви.

Експлозиите угаснаха и ето че жилищният сектор наистина се завъртя като маховик. Двамата с Тайни въздъхнахме с облекчение. След това всички влязохме вътре, за да си припомним усещането за тегло.

Беше странно като усещане. Влязох в асансьора и после слязох по осовата стълба и колкото повече приближавах външната част на сектора, толкова повече натежавах. Стана ми зле като при морска болест, също като първия път, когато изпитах безтегловността. Вървах с усилие, а прасците ми се схванаха.

Обиколихме навсякъде, после отидохме в канцеларията и седнахме. Беше приятно и съвсем удобно за живеене — 1/3 „g“. Тайни триеше длани по дръжките на креслото и се ухили.

— Ще заключваме наказаните в Д-113.

— Като стана дума за заключване — рече мис Глория, влизайки в стаята, — мога ли да поговоря с вас, мистър Ларсен?

— Тъ? Да, разбира се. Всъщност и аз исках да ви видя. Дължа ви извинение, мис Макнай. Бях...

— Оставете това — прекъсна го тя. — Вие бяхте много нервен. Искам да знам едно: докога ще продължавате с тази глупост да ме следвате по петите?

Той я изгледа внимателно.

— Още малко. Само докато пристигне вашият заместник.

— Така ли? Кой е профсъюзният отговорник тук?

— Един корабен механик на име Макандрюс. Но той не може да ви помогне. Вие сте член на персонала.

— Не и според длъжността, която заемам. Ще поговоря с него. Вие се отнасяте с предубеждение към мен и при това през извънработното ми време.

— Може и така да е, но ще се убедите, че имам това право. Законно погледнато, докато изпълнявам тази си длъжност, аз съм капитан на кораб. В космоса капитанът има широки пълномощия да показва предубеждение.

— Тогава трябва да ги използвате благоразумно.

Той се ухили.

— Нали ме упрекувате, че правя точно това?

Профсъюзният отговорник не ни се обади, но мис Глория започна да прави каквото си иска. Веднага след смяната си тя се появи на кино с Далримпъл. Тайни си замина по средата, а представлението си го биваше „*Лизистрата отива в града*“, предаване от Ню Йорк.

Когато се връщаше сама, той я спря, като се бе погрижил да присъствувам и аз.

— Хм... мис Макнай...

— Да?

— Смятам, че трябва да знаете, че въъ... Главният инспектор Далримпъл е женен мъж.

— Да не би да намекувате, че моето поведение е непристойно?

— Не, но...

— Тогава си гледайте работата! — преди той да успее да отговори, тя добави: — Може да се окаже интересно за вас това, че той ми разказа за вашите четири деца.

— Но... но аз дори не съм женен! — изломоти Тайни.

— Така ли? Още по-зле тогава!

Тя си отмина.

Тайни престана да я държи заключена в стаята, но й нареди да го уведомява всеки път, когато излиза. Непрекъснато я следваше по петите. Насмалко да му предложи да помоли Далримпъл да го отмени.

Много се изненадах обаче, когато той ми нареди да дам ход на заповедта ѝ за уволнение. Бях съвсем сигурен, че той ще отмени тази заповед.

— На какво основание?

— Неподчинение.

Стоях безмълвен.

— Ами не желае да се подчинява на заповедите! — каза той.

— Тя си върши добре работата. Даваш й заповеди, каквито не би дал на никой от мъжете, заповеди, които никой мъж няма да изпълни.

— Не си ли съгласен с моите заповеди?

— Не в това е въпросът. Ти не можеш да докажеш обвинението си, Тайни.

— Добре, обвини я тогава, че е жена. *Това* аз мога да докажа.

Нищо не казах.

— Тате — добави той подмилкващо се, — ти знаеш как да я съчиниш. Без никаква лична неприязън към мис Макнай, а че от гледна точка на политиката и така нататъка се смята, че...

Написах заповедта и поверително я дадох на Хамънд. Радистите полагат клетва за опазване на служебна тайна, но не се изненадах, когато ме спря О'Конър, един от нашите най-добри арматуристи.

— Виж, Тате, вярно ли е, че Старецът уволнява Брукси?

— Кой Брукси?

— Брукси Макнай — тя ни каза да я наричаме Брукс. Вярно ли е?

Признах, че е вярно, после продължих, питайки се дали не трябваше да излъжа.

За пристигането на един кораб от Земята са необходими около четири часа. По време на смяната преди излитането на „*Поул Стар*“ със заместника на мис Глория на борда, контрольорът ми донесе две молби за напускане. Двама души не бяха нищо — средната ни бройка за всеки кораб бе по-висока. Час по-късно той се свърза с мен по веригата на груповите отговорници и ме помоли да отида в канцеларията на контрольорите. Намирах се на строежа, за да проверя една заварка по външния шев. Отказах му.

— Моля ви, мистър Уидърспун — замоли се той, — налага се да дойдете. — Когато някое от момчетата не се обръща към мен с „Тате“, работата е сериозна. Отидох.

Отвън, пред вратата му имаше опашка като при раздаване на пощата. Влязох и той им затвори вратата. Подаде ми цяла купчина

молби за напускане.

— Какво по дяволите е това? — попитах аз.

— Има още няколко дузини, но не ми стигна времето да ги заведа.

В никоя от молбите не бе посочена причина — само „по собствено желание“.

— Виж, Джими, какво става тук?

— Не можеш ли да се досетиш, Тате? Дявол го взел, аз също подавам молба.

Казах му какво предполагам и той го потвърди. И така взех молбите, обадих се на Тайни и го заклек в божието име да отиде в канцеларията си.

Умислен, Тайни хапеше устни.

— Но, Тате, те *нямат* право да стачкуват. Договорът не допуска никакви стачки — имаме споразумение с всеки ангажиран в строежа профсъюз.

— Това не е стачка, Тайни. Ти не можеш да попречиш на някого да напусне.

— Кълна се, че ще си платят билета за връщане.

— Помисли си пак. Повечето от тях са работили достатъчно дълго, за да имат право на безплатен билет.

— Ще трябва спешно да наемем други хора или ще изтървем срока.

— Нещо по-лошо, Тайни — няма да свършим. До следващия период на затъмнение ти няма да разполагаш дори с група по поддържането.

— Досега не ми се е случвало работниците ми да ме напускат. Ще поговоря с тях.

— Няма полза, Тайни. Изправен си пред нещо, с което не можеш да се справиш.

— И ти ли си против мен, Тате?

— Аз никога не съм против теб, Тайни.

— Тате, ти ме мислиш за твърдоглав, но аз съм *прав*. Не можем да държим една жена сред неколкостотин мъже. Това ги подлудява.

Не му казах, че и на него това му действа по същия начин. Казах само:

— А това лошо ли е?

— Разбира се. Не мога да позволя строежът да се провали, за да угодя на една жена.

— Тайни, преглеждал ли си напоследък дневните отчети?

— Почти нямах време — какво толкова има в тях? Знаех защо не е имал време.

— Ще ти е трудно да докажеш, че мис Глория е попречила на работата. Изпреварили сме графика.

— *Наистина ли?*

Докато той разглеждаше задълбочено диаграмите, аз обгърнах с ръка раменете му.

— Виж какво, синко — рекох аз. — Любовта шестува от паметивека по нашата планета. На Земята хората никога не се разделят с нея, но това не пречи да се строят и някои доста големи обекти. Може би ще се наложи и ние тук да се научим да живеем с нея. Всъщност ти само преди минутка намери отговора.

— Така ли? Сигурно е станало случайно.

— Ти каза: „Не можем да държим *една* жена сред неколкостотин мъже.“ Разбра ли ме?

— Ха? Не, не разбрах. Почакай малко. Май че разбирам.

— Играл ли си някога жиу-жицу? Понякога човек печели, като се отпусне.

— Да. Да!

— Ако човек не може да ги победи, трябва да се присъедини към тях.

Той позвъни на центъра за свръзка.

— Кажете на Хамънд да ви смени, Макнай, и елате в моята канцелария.

Направи го много внушително — стана прав и дръпна една реч — как не бил прав, как му било потребно много време, за да осъзнае това, как се надявал да няма лоши чувства и т.н. Беше дал указания до земната администрация да видят колко длъжности биха могли да се заемат незабавно от жени.

— Не забравяй семейните двойки — намесих се тактично — и най-добре помолите за няколко по-възрастни жени.

— Така ще направя — съгласи се Тайни. — Пропуснах ли нещо, Тате?

— Мисля, че не си. Ще трябва да построим жилищата, но има време.

— Дадено. Казах им да задържат „Поул Стар“, Глория, за да могат да изпратят още няколко жени с този рейс.

— Това е чудесно! — Тя изглеждаше наистина щастлива.

Той прехапа устна.

— Имам чувството, че съм пропуснал нещо. Хм, сетих се! Тате, кажи им да изпратят колкото е възможно по-бързо свещеник за Станцията. При тази нова политика може да ни потрябва по всяко време.

И аз бях на същото мнение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.